

Scénář k audioreportáži – Hana Ťukalová

Zpracovali: Ema Pračková, Zuzana Ruzsová, Nika Sahulková, David Halík

Hana Ťukalová se narodila v roce 1940 v Říčanech, kde prožila většinu života. Navštívili jsme ji v jejím rodném domě, kde žije dodnes.

„Pojďte dál... Dobrý den, dobrý den...dobrý, dobrý...“

Paní Ťukalová vystudovala pedagogickou školu a učila český jazyk a občanskou výchovu. Zažila spoustu složitých období, ale nenechala se odradit a šla za svými sny.

Ze svého mládí pamatuje, jak stateční Říčanáci zastavili německý vlak, který mířil na konci války v době květnového povstání do Prahy. Místní občané se postavili ozbrojeným vojákům. A po dramatické přestřelce vlak obsadili.

„No a protože se to vědělo a mohlo dojít k tomu, že by to vybuchlo, tak všechna okna musela být dokořán. Kdyby přišla nějaká ta tlaková vlna tím výbuchem, tak by bylo všechno úplně na kousky.“

Její tatínek vlastnil malý obchod s uhlím kousek od nádraží. Po roce 1948 nesouhlasil se znárodněním svého majetku. Proto měla celá jejich rodina problémy. Měli takový černý puntík.

Například se jí vrátila přihláška z vybrané střední školy. Nakonec jí povolili studium na pedagogické škole v Litoměřicích. Bydlela tak daleko od domova.

„Dneska si to neumím představit, že byste na čtyři roky museli mimo rodinu. Protože údajně ta rodina na nás měla špatný vliv. Takže jsme museli pryč, takže můj bratr šel do Příbrami na hornickou průmyslovku a já jsem šla do Litoměřic na pedagogickou školu.“

Když se vrátila do Říčan, začala pracovat ve škole.

A pak přišel 21. srpen 1968.

Ráno, když chystala manželovi snídani, slyšela z rádia, že nás okupují Rusové.

„A já jsem si myslela, že je to hra. Mě to vůbec nenapadlo, protože nic takového jsme neočekávali. No, ale ono to za chvíli bylo znovu. Tak já letím do té koupelny a říkám: 'Pro Krista pána, Rusové nás okupovali.' Já říkám: 'Nikam nejezdi.' Protože on dělal v Praze. 'Nikam nejezdi a zůstaň doma.' Jako kdybych řekla: 'Okamžitě se oblíkni a leť na vlak.' Tak samozřejmě, že jel do Prahy. Přijel večer a vykládal, co tam viděl.“

Pedagogický sbor se aktivně zúčastnil protestů proti sovětské okupaci a podepisoval různé petice. To způsobilo, že Hana Ťukalová musela s několika dalšími učitelkami přejít do uhřetěveské školy.

„A pak bylo dubnové plénum, to byl sjezd komunistů, no a tam se odsouhlasilo, že to vlastně bylo v pořádku, že se vlastně nic nestalo. A my jsme to odnesli, protože jsme ještě pár petici napsali, že nesouhlasíme. A pak nás tedy vyhodili ze školství s tím, že není radno, abychom vychovávali děti...“

Začala pak pracovat ve zdravotnických potřebách. Tam zůstala téměř 20 let.

V listopadu 1989 se účastnila demonstrací v Praze a cinkala klíči. Po sametové revoluci dostala nabídku znovu učit a po půlročním rozmýšlení se nakonec vrátila.

Nebylo to lehké, protože školnímu prostředí odvykla, ale vydržela.

Jak říká paní Ťukalová:

„Nepodléhat pesimismu, ale vždycky se na všechno dívat optimisticky.“

I přes těžký život plný strastí si zachovala chladnou hlavu a na svůj věk je velmi aktivní a vstřícná.